

Arrest

nr. 186 911 van 17 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun drie kinderen X, X en X, op 23 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 31 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

R., B. (RR: ...), geboren te M. op 22.05.1981 R., S. (RR: ...), geboren te M. op 24.02.1983 + kinderen R., L., geboren op 05.01.2009 R., L., geboren op 19.11.2009 R., L., geboren op 26.08.2012 adres: (...) Nationaliteit: Kosovo

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machting tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04/07/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van J. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

R., B. geboren te M. op 22.05.1981, nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen. Dit is de derde bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van J. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

R., S. geboren te M. op 24.02.1983, nationaliteit Kosovo

+ kinderen

R., L., geboren op 05.01.2009

R., L., geboren op 19.11.2009

R., L., geboren op 26.08.2012

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel toe als volgt:

"De verwerende partij was op de hoogte van het feit dat verzoekende partij een ernstige posttraumatische stressstoornis heeft in combinatie met andere psychische stoornissen.

Verzoekende partij haalt onder andere een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De arts-adviseur maakt daarenboven een manifeste inschattingsfout. De bestreden beslissing is niet voorzien van een afdoende feitelijke en juridische motivering.

Overeenkomstig artikel 9ter § 3, 4° kan de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaren indien de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde m een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf m het Rijk. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte die:

- i. ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,*
- ii. ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,*

iii. ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Het is de arts-adviseur die de ziekte moet aftoetsen aan alle drie gevallen. In casu stelt de arts-adviseur enkel en alleen algemeen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 eerste lid. Met betrekking tot geval ///. stelt de arts-adviseur enkel dat verzoeksters aandoening geen dergelijke aandoening vormt, zonder meer. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565105) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost*". (vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost").

Uw Raad oordeelde trouwens reeds in deze zin – onder andere - arrest nr. 97196 van 14 februari 2013: "Opdat er aanleiding kan zijn tot een schending van artikel 3 van het EVRM

tent dus allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt derhalve geenszins dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Wel zal een banale ziekte worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. "

In de zaak *Paramsothy t. Nederland* (14492/03) van 14 november 2005 besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat PTSS een ernstige aandoening is die de bescherming van artikel 3 EVMR kan verdienen.

Het Europees Hof in het arrest van 4 juli 2006 van *Karim t. Zweden* (24171/05) heeft eveneens vastgesteld dat wanneer er een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico er dient na gegaan te worden in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is. Voorts dient er door de Staat nagegaan te worden welke voorzorgsmaatregelen er dienen genomen te worden om zelfmoord te voorkomen. Zie ook M. MAES, Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, T.Vreemd. 2013-1, pg. 19-39.

In casu stelt de arts-adviseur louter dat zelfmoordrisico's inherent zijn aan elke depressie en de psychologische toestand nergens wordt bevestigd door beschermingsmaatregelen en er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Dit is in flagrante tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM, met het gezond verstand, met wat algemeen gekend is over PTSS en met wat verzoekers behandelende arts verscheidene malen heeft geattesteerd.

Noch uit eigen reflectie, noch uit de motivering van de verwerende partij valt af te leiden waarom PTSS en depressie slechts aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan adequate zorg indien er geen permanent toezicht is bij hospitalisatie en indien er beschermingsmaatregelen zijn. Het advies van de adviseur-arts noopt tot nieuwsgierigheid. Blijkbaar is verwerende partij de mening toegedaan dat PTSS enkel een ernstige aandoening kan zijn indien er 'beschermingsmaatregelen' getroffen worden en indien er nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Wat de grond hiertoe is daar heeft verzoekende partij, Uw Raad en de rest van de medische wereld het raden naar.

Er wordt geen enkele reden gegeven waarom de arts-adviseur beschermingsmaatregelen en permanent medisch toezicht als exclusieve criteria kan en mag gebruiken. Alsof er geen ernstige PTSS zou bestaan die een andere behandeling behoeft dan deze criteria.

Waarom de arts-adviseur, in weerwil van enige specialistische kennis ter zake, en in weerwil van de rechtspraak van het EHRM de aandoening van verzoekster kennelijk niet ernstig bevindt is hoogst opmerkelijk.

Het laatste luik vervat in artikel 9ter bepaalt dat men in aanmerking komt indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit criterium vereist bijgevolg dat er gekeken wordt of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Men kan niet louter op basis van verzoekers' ziekte en zonder de behandelingsmogelijkheden (beschikbaarheid en toegankelijkheid van een

adequate behandeling) in het land van herkomst te bekijken, bepalen of dit laatste criterium vervat in artikel 9ter Vreemdelingenwet al dan niet vervuld is.

Niet alleen maakt dit een schending uit van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, de arts-adviseur heeft ook nagelaten na te gaan of medicamenteuze behandeling, psychotherapie, psychiatrische consultaties en mantelzorg effectief bestaan en toegankelijk en betaalbaar zijn in Kosovo. Louter op basis van verzoeksters' ziekte kan men immers deze conclusie niet trekken.

Uw Raad heeft eerder gesteld met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof inzake artikel 3 EVRM dat ook de persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht moeten genomen worden gezien factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat bijvoorbeeld de familiale en sociale opvang beschikbaar in het herkomstland hiertoe relevant is:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen. en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn. [...]" (RvV nr. 97 196 van 14 februari 2013).

Met betrekking tot Kosovo moet er met andere woorden niet enkel onderzocht worden of de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Er dient ook nagegaan te worden door verwerende partij of verzoekster op sociale en familiale opvang zal kunnen rekenen. Zeker met betrekking tot het type geestesstoornis waar verzoeker onder lijdt is familie en sociale omgeving van enorm belang.

Dit zijn factoren die in combinatie met elkaar en verzoekers aandoening tot een schending van artikel 3 EVRM kunnen leiden. De verwerende partij had dit dan ook moeten onderzoeken en hieromtrent moeten motiveren. De bestreden beslissing schendt ook in die zin artikel 3 EVRM.

Het medisch advies van de arts-adviseur is uiterst summier en komt stereotiep over. Indien verwerende partij twijfelt aan de ernst van verzoeksters' aandoening heeft ze, zoals wettelijk voorzien door artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid om verzoekster aan een eigen onderzoek te onderwerpen en een bijkomend advies in te winnen van deskundigen.

In casu noopt de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust en die haar verplicht om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hier ook toe. De arts-adviseur heeft echter van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt.

In dezelfde lijn dient opgemerkt te worden dat de grond die door verwerende partij werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoerd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 6 februari 2012). Uit de voorbereidende werken blijkt dat deze zogenaamde medische filter tot doel heeft om oneigenlijk gebruik van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tegen te gaan: "Deze 'medische filter' laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. " (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4). Het advies van de arts-adviseur laat echter niet toe om daarin te begrijpen dat een 'manifest gebrek aan ernst' werd vastgesteld, enkel dat het leven of de fysieke integriteit van verzoeker heden niet onmiddellijk in gevaar is. Deze twee zaken kan men niet zomaar gelijkstellen. Verwerende partij toont op geen enkel moment aan dat verzoeksters' ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont, en past de medische filter bijgevolg te beperkend toe. Indien verzoeker meende dat er sprake was een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoonde, had men dit moeten motiveren, quod non. De arts die verzoeker persoonlijk onderzocht stelde vast dat verzoeker wel degelijk ernstig ziek is, en er geen sprake is van een banale ziekte die het toepassen van de medische filter zou kunnen rechtvaardigen. Verwerende partij ging dan ook te kort door de bocht door verzoekers' aanvraag tot medische regularisatie door middel van de medische filter onontvankelijk te verklaren.

We kunnen dus besluiten dat verwerende partij het naliet om te controleren of de aangehaalde medische elementen een reëel risico inhouden voor verzoeksters leven of fysieke integriteit en op

onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er is met betrekking tot verzoeker ook een reëel risico op een behandeling die artikel 8 EVRM schendt. De fysieke en geestelijke integriteit van verzoekende partij zou door een terugkeer geschonden worden. Geestelijke gezondheid is een cruciaal element van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt het recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling, het recht om relaties met andere mensen en de buitenwereld aan te knopen. Het behoud van geestelijke stabiliteit en gezondheid is in dat kader een onontbeerlijke voorwaarde op een effectief genot van het recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 6 februari 2001, Bensaid t. Verenigd Koninkrijk, nr.44599/98). Verzoeksters geestelijke integriteit wordt aangetast door haar aandoening en de combinatie van de stopzetting van de behandeling, de verwijdering van het grondgebied en zou een inbreuk vormen op verzoeksters integriteit zoals beschermd door zijn recht op een privéleven onder artikel 8 EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat de arts-adviseur concludeerde dat een ernstig gevaar voor verzoeksters' gezondheid kennelijk en manifest ontbreekt, zonder dat hij een degelijk onderzoek voerde, en blijkbaar alle medische informatie die werd aangebracht in de wind heeft geslagen. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle relevante elementen van het dossier, zoals de familiale opvang in Kosovo. Verder paste verwerende partij de medische filter te strikt toe: op geen enkel moment werd immers aangetoond dat verzoeksters' aandoening een manifest gebrek aan ernst vertoont. Ten derde ging verwerende partij manifest onzorgvuldig te werk door te besluiten dat artikel 9ter Vreemdelingenwet niet van toepassing is, hoewel op geen enkel moment gekeken werd of verzoekster een reëel risico loopt voor zijn leven en fysieke integriteit, of op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst. Tot slot werden zowel artikel 9ter Vreemdelingenwet als artikel 3 EVRM te beperkend geïnterpreteerd, en werd verzoeker onterecht uit het toepassingsgebied van deze bepalingen uitgesloten.

Door op geen enkel moment te bekijken of de noodzakelijke behandeling wel toegankelijk of beschikbaar is in verzoeksters' land van herkomst en door geen onderzoek te voeren naar de sociale of familiale opvang in België en in het land van herkomst schendt de bestreden beslissing artikel 9ter Vreemdelingenwet. Louter op basis van verzoeksters' ziekte kan men immers niet concluderen dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. De formele motiveringsplicht werd geschonden doordat de het advies van de arts-adviseur niet inging op verzoeksters' specifieke situatie, maar gebruikmaakte van een standdaarsjabloon. Verder toont verwerende partij niet aan dat verzoekers' ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont. Indien verwerende partij de medische filter gebruikt om een aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk te verklaren, is echter wel vereist dat deze beslissing afdoende gemotiveerd wordt, en dat aangetoond wordt dat er sprake is van een ziekte die manifest niet ernstig is. In casu werd hierover geen woord gerept. Tot slot is de motivering waarom er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst manifest ontoereikend, en kan deze de beslissing niet schragen.

Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling en opvolging door specialisten zal verzoeksters' gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoeker zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Er is overigens ook een reëel risico op een behandeling die artikel 8 EVRM schendt. De fysieke en geestelijke integriteit van verzoekende partij zou door een terugkeer geschonden worden. Geestelijke gezondheid is een cruciaal element van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt het recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling, het recht om relaties met andere mensen en de buitenwereld aan te knopen. Het behoud van geestelijke stabiliteit en gezondheid is in dat kader een onontbeerlijke voorwaarde op een effectief genot van het recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 6 februari 2001, Bensaidt. Verenigd Koninkrijk, nr.44599/98)

Een verwijderingsbeslissing maakt met andere woorden mogelijks een schending uit van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM uit. Verwerende partij diende een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek hiernaartoe te voeren. Ze heeft verzuimd dit te doen.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor de verzoekende partijen werden aangevoerd op 4 juli 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat: *“ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.10.2012.*

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 12/10/2012 en de bijlagen d.d. 12/10/2012, 19/10/2012 en 18/10/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressieve stoornis en PTSS.

Deze psychiatrisch-psychologische problematiek houdt ook zonder behandeling geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken, waarnaar wordt verwezen, aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hun niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partijen hiervan eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste los staat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest met nummer 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de eerste bestreden beslissing wordt inzake de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 juli 2013, zoals hoger geciteerd, verwezen.

In casu wijzen verzoekers erop dat de verwerende partij had dienen te onderzoeken of er een adequate behandeling voorhanden is voor de ziekte of aandoening in het land van herkomst, maar dat de verwerende partij nagelaten heeft dit te doen. Verzoekers geven voorts te kennen dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom PTSS en depressie geen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan adequate zorg indien er geen permanent toezicht is bij hospitalisatie en indien er beschermingsmaatregelen zijn.

De Raad stelt vast dat de discussie in huidige voorliggende zaak in wezen draait rond de vraag of de aandoening van de tweede verzoekende partij een dermate graad van ernst heeft dat deze onbehandeld een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur oordeelde dat zulks niet blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 4 juli 2013, hetgeen verzoekers betwisten.

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om een medische analyse die werd doorgevoerd door een art-adviseur over te doen en dat verzoekers door de visie van de ambtenaar-geneesheer louter in vraag te stellen niet aantonen dat deze arts enig dienstig stuk buiten beschouwing heeft gelaten of niet op basis van een deugdelijk onderzoek van de voorgelegde medische overtuigingsstukken tot zijn standpunt kon komen. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een psychiater en een dokter, die de tweede verzoekende partij consulteerde, in medische getuigschriften aangaven dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en depressie. De verzoekende partijen tonen hiermee evenwel niet aan dat de door verwerende partij aangestelde arts-adviseur verkeerdelijk stelde dat de gediagnosticeerde aandoening geen “reëel” risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat het risico op zelfmoord waarvan sprake in de voorgelegde medische attesten louter een veralgemeende veronderstelling is. De Raad dient hierbij te duiden dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat een “reëel” risico voor het leven of de fysieke integriteit dient te kunnen worden vastgesteld en dat het feit dat niet elk risico kan worden uitgesloten dus niet volstaat. Het gegeven dat de tweede verzoekende partij, op het ogenblik dat de arts-adviseur zijn advies verleende, reeds een aantal maanden werd behandeld voor haar psychische problemen, toont op zich niet aan dat arts-adviseur op basis van een incorrecte lezing of interpretatie van de voorgelegde medische stukken oordeelde dat de vastgestelde aandoening ook zonder behandeling geen direct risico inhoudt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Hierbij moet nog worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht dit niet impliceert dat de door verwerende partij aangestelde arts-adviseur, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst hij hierdoor niet in

een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de ambtenaar-geneesheer wordt gehanteerd is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de arts-adviseur oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De Raad benadrukt verder ook dat het gegeven dat het advies van de arts-adviseur niet geheel in overeenstemming is met het door verzoekers neergelegde standaard medisch getuigschrift en dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de arts-adviseur inhoudelijk anders is dan de door de aanvragers ter ondersteuning van hun aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

De Raad benadrukt verder dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de arts-adviseur van een bijzondere expertise blijk dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Er blijkt *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dat het gegeven dat de arts-adviseur geen specialisatie in de psychiatrie heeft afbreuk doet aan het medisch advies of dat deze niet zonder meer tot de door hem gedane vaststellingen kon komen. Hij heeft enkel vastgesteld dat een voldoende ernst van de gezondheidsproblematiek van verzoekster in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift ingevuld door de behandelde geneesheer-specialist.

Daarnaast moet worden aangegeven dat de door verweerder aangestelde arts-adviseur, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, "*indien hij dit nodig acht*" een vreemdeling "*kan*" onderzoeken. Het komt alleen aan de arts-adviseur toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de arts-adviseur oordeelde dat dit niet vereist was, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden of dat de eerste bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. In zoverre verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft onderzocht of de tweede verzoekende partij voor de aandoening waaraan zij lijdt in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken, kan het volstaan te herhalen dat deze arts heeft geoordeeld dat ook zonder effectieve behandeling de aandoening geen reëel risico inhoudt dat de tweede verzoekende partij door een gebrek aan een adequate medische behandeling van haar psychische problemen in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen. Verzoekers maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat *in casu* een eigen onderzoek door de arts-adviseur noodzakelijk was.

Indien een controlearts oordeelt dat het ontbreken van een adequate behandeling van een door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat een vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen, dan dient hij zich logischerwijze niet meer uit te spreken omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Verzoekers verliezen dit uit het oog.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat de arts-adviseur de tweede verzoekende partij persoonlijk had kunnen onderzoeken, maar nagelaten heeft dit te doen, kan het volstaan op te merken dat, gelet op de bepalingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, het enkel de door verweerder aangestelde controlearts toekomt om te bepalen of het nodig is om de vreemdeling die een verblijfsmachtiging om gezondheidsredenen aanvraagt te onderzoeken en dat niet blijkt dat deze arts onvoldoende inlichtingen had om met kennis van zaken zijn advies te geven.

Verzoekers houden derhalve onterecht voor dat de ambtenaar-geneesheer zou hebben nagelaten de verschillende situaties in aanmerking te nemen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en slechts zou hebben onderzocht of zij terminaal ziek of in levensgevaar is. Het gegeven dat een andere ambtenaar nog een aantal theoretische beschouwingen in de bestreden beslissing heeft opgenomen waaruit blijkt dat hij van oordeel is dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden beperkt in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op hun beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de eerste bestreden beslissing op basis van het advies van een controlearts tot stand is gekomen en dat deze arts rekening hield met het standaard medisch getuigschrift dat werd overgemaakt, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat volgens de rechtspraak van het EHRM in medische dossiers pas sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in situaties van verwijdering van een zeer ernstig ziek persoon waar er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij of zij, ook al is er geen sprake van een imminent risico op overlijden, een reëel risico zou lopen, omwille van de afwezigheid van een aangepaste behandeling in het land van ontvangst of een gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, blootgesteld te worden aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidssituatie hetgeen resulteert in intens lijden of een significante beperking van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, nr. 41738/10). Verzoekers voeren geenszins aan zich in een dergelijke toestand te bevinden om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekers maken, door louter voor te houden dat de fysieke en geestelijke integriteit van de tweede verzoekende partij wordt geschonden doordat zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst, ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Zij bewijzen niet dat haar fysieke of geestelijke integriteit dusdanig wordt geraakt door het feit dat zij dienen terug te keren naar een land waar de ouders werden geboren en verbleven dat hun privéleven hierdoor in het gedrang komt. In zoverre verzoekers de bedoeling hebben om te stellen dat de fysieke of geestelijke integriteit van één van hun kinderen in gevaar is, moet worden geduid dat zij dit niet aantonen. Artikel 8 van het EVRM vormt trouwens geen *passe-partout* die toelaat alle andere wetsbepalingen, waaronder de verblijfswetgeving, naast zich neer te leggen.

De middelen zijn ongegrond.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2.1. Verzoekers lichten hun tweede middel toe als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt geen enkele rekening met het feit dat verzoekers minderjarige kinderen hebben op het grondgebied.

Verwerende partij was op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker op het grondgebied.

Verzoekers verwijdering van het grondgebied houdt een schending in van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat het recht op gezins- en privéleven waarborgt.

De bestreden beslissing vormt een inmenging in verzoekers gezinsleven. Bij een inmenging in verzoekers' privéleven en gezinsleven dient er een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij de noodzakelijke evenredigheidstoets zou gevoerd hebben. Daarenboven bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In casu blijkt uit niets in de beslissing dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven.”

2.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Vooreerst wijst de Raad erop dat alle familieleden van het kerngezin een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. De drie minderjarige kinderen worden vermeld op het bevel om het grondgebied te verlaten van de tweede verzoekende partij. Bijgevolg worden de kinderen en de ouders niet van mekaar gescheiden door de tweede en derde bestreden beslissing. Voor het overige laten verzoekers na aan te tonen met welke andere personen ze nog een gezinsleven in België onderhouden. Voor zover verzoekers van oordeel zouden zijn dat de bestreden beslissingen een inbreuk uitmaken op hun privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantonen dat zij in België een privéleven hebben ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

De Raad merkt dat voorafgaand aan het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissingen door de verwerende partij, op basis van het advies van een arts-adviseur, werd geoordeeld dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij geen belemmering vormt voor een terugkeer naar hun land van herkomst. Met betrekking tot de andere familieleden werden er geen gezondheidsproblemen door verzoekers aangehaald.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat de verwerende partij met het hoger belang van de kinderen rekening dient te houden, maar verzoekers laten na uiteen te zetten waaruit het hoger belang van hun kinderen precies bestaat. Het is immers voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij op het aan tweede verzoekende partij ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van verzoekers' kinderen

heeft vermeld. Voor het overige laten verzoekers na aan te geven met welke andere belangen van de kinderen er *in casu* geen rekening werd gehouden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS